

Jakub Glofák

VÝJIMEČNÍ III

Skleněný můstek s.r.o.

Vítězná 37/58, Karlovy Vary

PSČ 360 09 IČO: 29123062 DIČ: CZ29123062

Jakub Glofák © 2017

Skleněný můstek s.r.o. © 2017

ISBN 978-80-7534-184-6

Obsah

Kapitola první Jákob (1. část)

Kapitola druhá Jákob (2. část)

Kapitola třetí Zpráva o stavu světa

Kapitola čtvrtá Plamenný souboj

Kapitola pátá První bitva

Kapitola šestá Předtucha

Kapitola sedmá Výměna

Kapitola osmá Prsten života

Kapitola devátá Říše Aquanů

Kapitola desátá Poseidón

Kapitola jedenáctá Londýnská past

Kapitola dvanáctá Nebe, peklo, země

Kapitola třináctá Návštěva shůry

Kapitola čtrnáctá Nový svět

Výjimeční

III

Nový svět

Kapitola první Jákob (1. část)

„Už tam budeme, kapitáne,” oznámil poručík kapitánovi.

„Za jak dlouho?”

„Podle měření jejich času nebo našeho?” zeptal se poručík, ale když po něm kapitán vrhl nepříjemným pohledem ihned odpověděl: „Za hodinu.”

Kapitán pokýval hlavou, dlouze se zahleděl na velkou prosklenou tabuli, kterou viděl ven a nařídil: „Tak ho zavolejte.”

Poručík přikývl a odešel z místnosti. Šel klidně chodbou, pak sestoupil několik schodů ke kajutám a zaklepal.

„Dále,” ozval se mladistvý hlas.

Důstojník vstoupil. „Kapitán si tě žádá, za deset kvadriasů tam budeme.”

„Už? Tak to jsem zvědav. Už se těším,” vyskočil mladík z postele a následoval poručíka zpět do kontrolní místnosti.

Když vešel, panoval v ní čilý ruch. Radary blikaly, pípaly, světélka oznamovala polohu lodi a několik lidí obsluhovalo velký elektronický pult, který se táhl celým obvodem místnosti.

„Jsem zde, pane,” hlásil mladík, když vstoupil.

Lehce prošedivělý kapitán, který měl až dosud silně zamyšlený výraz ve tváři se s příchodem mladého muže rozzářil jako ranní

slunce. Jeho reklamní úsměv nešel přehlédnout a hned nabízel nově příchozímu ruku na pozdrav. Ten mu ji podal a kapitán mu s ní divoce potřásl.

„Celá planeta je vám zavázaná. Je to velký úkol a také pocta, že vám byl svěřen. A kdo ví, možná se po pár letech vrátíte zpět.“

„Kapitáne, mě nemusíte přesvědčovat. Nikdo mě do toho nenutil. Rozhodl jsem se sám. Není to lehké být takhle odloučen od rodiny a přátel. Nicméně...nevím přesně do čeho jdu, ale udělám to. Snad to nebude trvat dlouho.“

„To víte, že ne. Jistě vás brzy někdo vystřídá.“

Kapitán pohlédl na prosklenou tabuli. „Vidíte, to je ona.“

„Je dost malá,“ zhodnotil mladík.

„Ano, menší než naše. Ale je docela pěkná. A časem ještě pěknější.“

„A jak jsou daleko?“

„Teprve začínají. Naší úrovně nedosahují ani náhodou. Jsou teprve na začátku vývoje. A proto jste tu vy. Abyste jim s tím pomohl. Mimochodem, tohle všechno jste nevěděl? Neřekli vám to na školení?“ podivil se kapitán.

„Ale jistě, jen jsem se chtěl ujistit, že to všechno stále platí.“

Kapitán se začal smát hurónským smíchem. „Ale no tak, chlapče, tohle bude platit ještě staletí. Možná i tisíciletí.“

„Chápu,“ přikývl mladík a stále ji pozoroval. Blížili se opravdu rychle a jak se přibližovali, zvětšovala se.

„Má nějaký název?“

„Oni jí zatím nijak neříkají. Ale my jsme jí pracovní název dali. Jestli ho schválí na velitelství, budeme vás informovat, abyste ten název rozšířil po celém...“

„Jak se jmenuje?“ přerušil ho mladík.

„My jí říkáme planeta Země, Jákože,“ řekl pohotově důstojník.

Když jsem byl malý kluk snil jsem o tom, že jednou poletím do vesmíru podobně jako o tom sní kluci na planetě Zemi. Zíral jsem na nebe a pozoroval hvězdy. Představoval jsem si, že tam někde je také planeta, na které žijí nám podobní tvorové. A že já s nimi jednou navážu kontakt. Že to budu já, kdo se zapíše do historie naší planety tučným písmem. Když jsem byl malý kluk, táta mě hladil po hlavě a říkal mi, že jednou něco dokážu. Bral jsem to tehdy, jako to berou všichni v mém věku. Že mě chlácholí, věří mi, ale říkal jsem si, že nejspíš budu obyčejný pěstitel potravin jako on. Nebyl by to špatný život. Vidět vycházet slunce. A pak ho vidět zase zapadat. Pozorovat. Jistě, naše Slunce nebylo tak krásné jako to, které je spojeno s planetou Země. Ale stejně jsem si vždy myslel, že je to krása. Někdy jsem vstal dřív než rodina a šel jsem na pole. Pozoroval jsem zvěř a ptactvo za úsvitu. Jak se to vše probouzí a jak mizí stíny. Ne, nebyl by to špatný život. Nikdy bych mě nenapadlo, že bude mít pravdu.

Nikdy jsem nebyl oblíbený u dívek. Příliš vysoký, příliš hubený a příliš nesmělý. A hlavně příliš chytrý. Ne, nebyl jsem, jak se říká na Zemi – šprt, ale znalostníci tipovali, že budu konstruktérem.

Omlouvám se, že používám naše slova. Někdy mi to přeskočí. Znalostníci jsou ve vašem slovníku učitelé.

Chtěl jsem jim být. A také jsem na tuto práci studoval. Ale hned po studiu přišla ta senzační zpráva. Naše vyspělé technologie zjistily, že planeta, kterou naši vědci již několikrát navštívili, je obývána lidmi schopnými komunikace. Hodně se to u nás řešilo. A přišla nabídka, že by se k nim někdo mohl vydat a pomoci jim s vývojem. Už ani nevím, kdo s tímhle přišel jako první. Ale ta obava z opakování naší historie byla velká. Musel to být někdo mladý, aby tam vydržel co nejdéle. Moc jsme toho o té planetě nevěděli. Jen, že čas tam plyne jinak. Vždy jsem věřil na kanto. To je u nás to, čemu vy říkáte osud. A všechno bylo nejspíš předurčeno. Vše se mělo stát tak, jak se to stalo.

Tehdy jsem velmi miloval jednu dívku. Ještě dnes, když si na to vzpomenu, cítím vůni jejího tělovače, tedy parfému, omlouvám se. Ještě dnes vidím ten její krásný úsměv. Oči, které se na mě smály. Kéž by se dal vrátit čas. Ale to je to jediné, co jsem přesvědčen, že

nikdy nebudou ani moji lidé ani vaši umět. Čas plyne a nedá se vrátit. Byla to nehoda. Nikdo za to nemohl. I když jako mladý člověk jsem si to tehdy vyčítal já. Kdyby se tenkrát neohlédla, protože jsem na ni zavolal. Nezastavila by se na jezdnici, vlastně silnici, pořád se pletu, a nevrazil by do ní. Zemřela ihned. Zemřela, když se na mě otočila a usmála se. Zemřela s úsměvem na tváři. Kdyby se to nestalo, všechno by bylo jinak. Nikdy bych naši planetu neopustil. Nikdy bych se nenabídl. Ale byl jsem zlomený. Možná jsem se neměl rozhodovat se slzami ve tváři. Ale nikdy jsem svého rozhodnutí nelitoval. Byl jsem si jistý, že se vrátím brzy. Možná jako zralý muž, ale brzy. Tehdy mě ani nenapadlo, že své rodiče už nikdy neuvidím. Ani bratra, ani sestru. A ani svého jediného a tedy nejlepšího přítele. Nevěděl jsem kam letím. Jak je ta planeta daleko. Jak vypadá. Jak přátelští nebo nepřátelští jsou její obyvatelé. Nevěděl jsem nic. Byl jsem naivní, hloupý, mladý a tedy nezkušený a své rozhodnutí jsem udělal v rozpoložení ve kterém by se nikdo neměl rozhodovat.

Když jsem přilétal, byl jsem si jistý, že budu konat dobře. Že znám chyby našeho lidu a proto jsem schopen se z nich poučit. Že jsem schopen zařídit, aby je na planetě Zemi neopakovali. Byla to chyba. Byla chyba myslet si, že mohu něco změnit. Byla chyba myslet si, že chtějí něco změnit. Jmenuji se Jákob a tohle je můj příběh.

Když sem moji lidé přiletěli poprvé, svět byl jen pustou krajinou téměř bez života. Při druhé návštěvě zde byl života naopak hojný. Ale pro nás bezcenný a nezajímavý. Planetu obývali tvorové, jakým vy jste v časech pokroku začali říkat dinosauři. To už jsem byl na světě. Novorozeně. Ani třetí návštěva nedostávala jasné obrysy komunikace s vámi. Zatím jste stále nebyli schopni řeči. Jen jste vydávali zvuky a lovíli mamuty.

Teprve čtvrtá návštěva všechno změnila. Pochopili jsme, že je čas, abychom zasáhli. Nedělali jsme to z důvodu nějaké invaze, jak si dodnes myslíte. Ani abychom z vás udělali otroky, či snad dokonce na

vás dělali pokusy. Proč bychom měli, když náš lid byl mnohem vyspělejší již v době, kdy vy jste se teprve „rodili“ z opic. Chtěli jsme vám pomoci. Chtěli jsme, abyste nedělali stejné chyby jako my.

Alespoň já svou misi na planetě Zemi takhle pochopil. A s čistým svědomím mohu říci, že jsem se o to vždy snažil. Ale také musím přiznat, že ne vždy se mi to dařilo a že ne všechny kroky byly rozumné. Nejspíš jsem byl po celou dobu naivní a pořád jsem doufal, že když vás to nenaučíme zpočátku, pochopíte to s dalším vývojem. Následující tisíciletí ukázalo, jak moc jsem se mýlil.

Mé překvapení bylo velké, když jsem zjistil, že na Zemi je možné najít nemnoho lidí podobných nebo dokonce stejných vlastností jako jsme měli a stále máme my. Okamžitě mě napadlo, jak by se dalo takových lidí využít. Přiznám se, že nevím, zda slovo využít je použito správně. Pořád jsou to lidé a ne věci a podle toho se s nimi mělo, má a musí zacházet. Ale byl jsem přesvědčen, že jejich schopnosti by lidstvo mohlo použít ke správným věcem.

Lidé však nechtěli o výjimečných ani slyšet. Byli přesvědčeni, že jsou to zrůdy a báli se jich. Ale proč? Proč o mimozemšťanech chtějí číst ve sci-fi románech a když se pak objeví, bojí se, že je budou kolonizovat? Proč hledají mimozemský život na nejbližších planetách a když se objevíme, nechtějí s námi komunikovat a odmítají nás? Proč lidé zírají na seriály o lidech, jež nadpřirozené schopnosti mají a když pak skutečně takového člověka potkají, považují ho za zrůdu, která je jen hříčkou přírody? Všechno, co se odlišuje je špatné.

Ale přece jen se našlo pro několik výjimečných uplatnění. Zdaleka se to ale odlišovalo od mých představ. Upíři, lidé s výjimečnými schopnostmi a dokonce čarodějky. Ti všichni se od nepaměti pohybovali na dvorech faraónů, královských dvorech, v prezidentských palácích a dokonce někteří byli i vůdci či státníky samotnými. I když tomu nevěříte, je to tak. Měli prostinký úkol. Hlavně vždy zaklínat, ničit, likvidovat. Své protivníky, úhlavní nepřítelé či celé armády. Ale vůbec nejhorší využití výjimečných mělo teprve přijít. V obou světových válkách plnili role zabijáků. Ti se schopností být neviditelný se dostávali do táborů nepřátel a krutě zabíjeli. Další shazovali bomby či připravovali pasti. Chcete-li se ptát, ale vy se nezeptáte, přesto odpo-

vím, kolik z nich zachraňovalo, kolik léčilo, kolik ochraňovalo, mohu vám odpovědět rychle. Překvapí vás to? Ani jeden je ta odpověď. Ani jediný neměl schopnosti využité opačným způsobem.

A dnes? Myslíte, že jsou skutečně tajní agenti jako James Bond? Takoví neexistují. Tajné služby i celé vlády využívají výjimečné, ač to veřejně popírají a nikdy by to nepřiznaly, ke svým tajným operacím. Afghánistán, Irák, je jedno v které zemi. Vždy jen zabíjejí civilisty a nevinné.

Jistě, že vám to nepřiznají. Ale dávno ví, že existuje jiný svět. Že existujeme my. Že sem přilétají naše lodě a že jednáme s vašimi nejvyššími představiteli.

Závěrem vám zodpovím pár otázek, které vás jistě pálí nejvíc. Například, proč se svou identitou nevyjdeme na veřejnost? Vaši nejvyšší představitelé, státníci a úředníci si to nepřejí. Nechceme vyvolávat další konflikty. Rádi bychom vám přestali lhát a zařídili, aby lidé přestali hledat na Marsu, který už máme dávno prozkoumaný a pomohli jim se zaměřit na hluboký vesmír. Ale vaši představitelé se obávají, že jakmile se o nás dozvíte, odvrhnete je a budete žádat, abychom vám vládli my. Protože my víme jak neničit přírodu a celou planetu nedevastovat. Máme na to účinné technologie. Vyvíjeli jsme je tisíce let. Asi vám nemusím říkat, že v tomhle jde především o bohatství. Mnoho z vašich firem by přišlo o zakázky a spousty peněz neboť to, co se u vás děje je velký koloběh věcí. Těžba, devastace životního prostředí a jeho obnova. Koloběh, který stojí, ale také vydělává miliony.

Naším jediným záměrem od začátku bylo, ukázat vám, jak to dělat jinak. My jsme také ničili naši planetu a dokonce jsme mezi sebou válčili. Málem jsme při tom naši planetu a sami sebe úplně vymazali z našeho povrchu. A pak nám to došlo. Zjistili jsme, že musíme některé věci dělat jinak. Do vedoucích a velitelských pozic jsme dosadili ty, jimž šlo především o mír a úctu k planetě Zemi jako takové. Vím, vám ty slova připadají směšná. Nejspíš proto, že je v takové souvislosti neznáte. Ale kdybyste věděli, jak využít přírodních zdrojů a přitom žít v míru s vaší Zemí, žilo by se vám nádherně. Opravdu. Vaše planeta nás při všech návštěvách uchvátila. Tolik přírodních zázraků, tolik rozmanitých druhů rostlin a živočichů na naší planetě není. Je krásná,

barevná, to bezpochyby, ale to, co jsme viděli tady nás uvádělo v úžas. Každá planeta je jiná a Země se vyvinula odlišným způsobem než ta naše. Odlišným a fascinujícím. A to moji lidé neviděli zdaleka tolik co já. Já zde byl po tisíce let. A to, co jsem měl tu možnost vidět mi mnohokrát bralo dech.

Říká se, že člověk neví co má, dokud to neztratí. Způsobem, jakým se chováte k planetě Zemi, i k sobě samým, o to co máte dost rychle přijdete. Ale cesta zpátky už není. Jakmile jednou pošlapete květ, nakonec vyroste jiný, příroda si vždycky nějak poradí. Ale už nikdy nevyroste ten stejný. O ten již navždy přijdete.

Snažil jsem se. Vážně ano. Ale vždy, když jsem myslel, že to nejhorší, co mohou lidé dělat jsem už viděl, přišlo něco dalšího, co to překonalo. Snažil jsem se. Opravdu ano.

Na takové vedro si nikdy nemohl Jákob zvyknout. I dělníci už toho začínali mít dost. Velitel jen nevěřicně kroutil hlavou.

„Faraón nebude spokojen. Kvůli těm vedrům postupuje stavba pomalu. Dělníci udělají pár kroků a hned se vrhají k vědrům s vodou, ani je nestíháme nosit. Pohněte!“ zařval směrem k dělníkům.

Jákob se usmál. „Bohužel opravdu nepomůžu. Na počasí vliv nemám,“ řekl a pohlédl na celou stavbu. Z dělníků se pot jen řinul. Nedaleko jich dokonce několik zkolabovalo. Jeden z velitelů k němu došel a když si ověřil, že leží bezvládně a svůj stav nepředstírá, skopl jej ze skály. Jákob se nevěřicně podíval na velitele, s nímž před chvílí hovořil. Ten se jen ušklíbl.

„No co, nebyl nám k ničemu. Dělník, co jen leží, nám nepomůže.“

„Nepomůže?“ opakoval šokovaně Jákob. „To nemyslíš vážně. Byl to člověk.“

„Ale mrtvý člověk,“ obhajoval jednání velitelů jejich nejvyšší.

„Nebyl mrtvý. Možná omdlel, ale nebyl mrtvý. Stačilo dát mu vodu a mohl by pokračovat. A mimochodem, ty příděly jídla také nejsou příliš vysoké.“